

NEUVERITEĽNE SILNÝ A SKUTOČNÝ PRÍBEH BOJOVNIČKY PAULÍNKY A JEJ MAMINKY

Veríte na zázraky?

Verte či nie, práve takým zázrakom je aj príbeh Paulínky

Paulínka je veľmi milé a príjemné dievča, ktoré si v tak mladom veku musela prežiť veľa trápenia a rán od života. Ten vie byť doslova krutý a nevyspytateľný. Tento príbeh je skutočný a sme poctení, že sa Paulínka a jej mamina s nami podelili o tento silný, emotívny a priam neskutočný životný príbeh. S odivom a pokorou sme si ho vypočuli a ponúkame ho aj Vám.

Paulínka bola bežné 16 - ročné dievča v dospievajúcom veku, ktorá mala množstvo záľub, rada piekla, pomáhala v domácnosti či okolo domu. Trávila svoj čas so sestrou, v okolí domu alebo na ihrisku. Jeden deň ju presvedčili kamaráti, aby s nimi šla autom pomôcť so sťahovaním kamarátovej sestry. Keďže Paulínka bola veľmi ochotná, súhlasila. Prišiel však večer a Paulínka si uvedomila, že je už veľa hodín a rodičia budú mať

obavy kde je, tak poprosila vodiča, aby ju odviezol späť domov.

„Všetko sa to stalo v apríli 2020. Bol večer a Paulínka stále nechodila domov. Nemala to vo zvyku. Hľadala som ju všade, okolo domu, u susedov.. volala som jej, ale telefón bol vypnutý. Vnútorne som cítila, že niečo nie je v poriadku“, spomína mamina.

Neskoro večer k rodičom Paulínky doslova vrazila suseda so zdeseným výrazom a telefónom v ruke z ktorého jej dcéra, a zároveň kamarátka jej dcéry Paulínky kričala, že mali dopravnú nehodu a potrebujú pomoc.

Auto, v ktorom sedela Paulínka, na namrzutej ceste pri predbiehaní a vysokej rýchlosti nabúrало priamo do stromu.

Rodičia Paulínky ani minútu neváhali, zbalili sa a ponáhľali sa na miesto nehody. Po príchode videli na ceste svetlá a počuli majáky.

„Priamo na mieste nehody som dostala šok“,
hovorí mamina.

Paulínku rodičia všade hľadali, no nikto nevedel kde je. Videli len jej

bundu v rozstřihtom aute. Paulínku však už pred príchodom rodičov odviezla po rozsiahlom krvácaní RZP do nemocnice.

Rodičia nemali žiadne informácie a tak sa rozhodli ísť domov a postupne volali do všetkých nemocníc. Po opakovaných telefonátoch informovali mamu, že Paulínka je na operačnej sále a že ju práve operujú. Napriek tomu, že sa rodičia vybrali do

nemocnice, nedostali žiadne informácie a v takejto neistote a strachu o vlastnú dcéru odišli domov.

Po opakovaných návštevách nemocnice konečne povedali nevlastnému otcovi Paulínky čo sa stalo. A prognózy neboli vôbec priaznivé.

„Lekári dávali Paulínke
1 % na život“

spomína nevlastný otec Paulínky.

V nemocnici povedali rodičom samé zlé správy a žiadne pozitívne prognózy. Paulínka strávila mnoho dní v nemocnici, pričom absolvovala 17 operácií. Možnosti na návštevu ich dcéry boli veľmi malé, no stalo sa. Mamina si spomína na teň deň:

„Zakázali mi plakať pri dcérke, ale keď som vošla do miestnosti a videla som ju, hneď som sa rozplakala. Sestričky mi hovorili, že všetko vníma, mám ju hladiť po ruke a opakovať jej meno. No ja som nedokázala ani „P“ povedať. Musela som bojovať aj ja, lebo, ak by som plakala, poslali by ma preč.“

Paulínkyn stav sa začal zlepšovať, lekári pravidelne podávali všetky potrebné informácie. Akýkoľvek, aj malý pokrok tešil hlavne rodičov ale aj samotných lekárov. S každým telefonátom z nemocnice sa však spájal strach a obavy oboch rodičov. Rodina sa modlila, aby boj Paulínka nevzdala.

Paulínka bola v umelom spánku a pri snahe ju prebrať lekári konštatovali, že pravdepodobne upadá do bdelej kómy. Pri Paulínke sedávala aj teta, ktorá jej dookola opakovala, aby to nevzdávala a bojovala. Až zrazu... sa stal zázrak. Paulínka otvorila oči a videla tvár svojej tety. Samotná Paulínka, pri spomienke na tento moment vyronila slzu. Tetina tvár jej zostala v pamäti ako prvá spomienka po prebudení sa.

Spomínala tiež, že v umelom spánku sa stalo niečo neuveriteľné a nevyvetliteľné. Niečo medzi nebom a ze-

mou. Paulínka sa stretla s jej mŕtvou babičkou, ktorá ju poslala spať, pretože tam ešte nemala čo robiť, mala ísť domov a bojovať.

„Moja mŕtva babička ma poslala
spať a bojovať“,
spomína Paulínka.

Zdravotný stav sa stále menil. Po prebratí mala naďalej obrovské zdravotné problémy a nevedela ani rozprávať. Mama ju učila rozprávať pod dohľadom logopedičky. Bol to boj na dlhé trate. Situáciu nemali ľahkú, no natrafili na veľmi srdečných ľudí, ktorí im pomohli nielen so samotnými ošetrovaniami a rehabilitáciami Paulínky, ale aj so zabezpečením zdravotníckych pomôcok.

Poslednú, teda 17. operáciu, zameranú na hrubé črevo, absolvovala Paulínka na Detskej chirurgii NÚDCHA Bratislava, kde strávila spolu 17 dní.

„Sestričky a lekári boli úžasní.
Patri im veľká vďaka“,
spomína Paulínka a jej mamina.

Mamina ešte suverénne na záver dodala: „Máme za sebou už 17 operácií, takže už sa do nemocnice nechystáme.“

Paulínka si z dopravnej nehody ne-

pamätá nič. No strach z toho, že si má s niekým sadnúť do auta má do dnes. Paulínka, ako aj jej mamina Janka pozerajú už len do budúcnosti. Paulínka nastupuje do školy. Aj keď bude mať individuálny študijný plán, návrat do bežného života je potrebný. Jej chôdza nie je ako chôdza zdravých, je to veľmi o sústredení a koncentrácii, na čo má vplyv mozog.

Záverom Paulínka hovorí: „Ja naozaj musím. Musím bojovať. Veď mám 17 rokov, celý život pred sebou a pre niečo som ostala na tomto svete. Musím tu niečo dokázať.“

